

Akvinčev znanstveni pristup omogućio mu je da sagleda odnos teorije i prakse u njihovoj složenosti, suptilnosti i nijansiranosti. Polazeći od Tomine tvrdnje da se teorija i praksa jasno razlikuju, izlaže se nekoliko njihovih poveznica.

Poveznice teorije i prakse u Akvinčevoj filozofiji

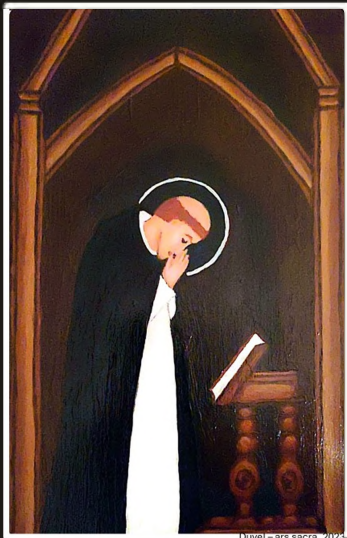
Zaključak

Akvinčevo razumijevanje poveznica teorije i prakse uvažava njihovu složenost i jedinstvenost. Riječ je nesvodivim razvojem ljudskog uma, s različitim iskustvima, zahtjevima, principima, strukturom, finalitetom. Među njima vlada poredak uslijed različitih usmjerenja na istinu, dobro ili ostvarivo. Nadilaženje podjele na teoriju i praksu omogućava samo kontemplacija.

5.

Razina konkretnih tema:

Tomina razrada konkretnih pitanja s teoretskih i praktičnih motrišta – primjer filozofskog promišljanja povijesti koji se temelji na praktičnoj filozofiji, dok krajnje razumijevanje dobiva od metafizike.

4.

Razina djelovanja: poredak između teorijskih i praktičnih djelatnosti prema plemenitosti moći koje usavršavaju.

1.

Razina razumijevanja mjesta i uloge filozofije:

Tomina filozofija kao škola prakticanja mišljenja. Toma svojim djelima potiče prakticanje intelektualnih kreposti potrebnih za teorijsko i praktično djelovanje kako bi bili u skladu s istinom stvari i utemeljeni na razumu.

2.

Razina kritike:

konvertibilnost transcendentala. Transcendentale razmatra kao načine bivstvovanja općenito svakog bića. Istina, koja je predmet spoznaje, i dobro, koje je predmet težnje, konvertibilni su s bićem i istovjetni s bićem u samoj stvari.

3.

Razina ljudskih moći i kreposti:

odnos uma i volje, teorijskog i praktičnog uma, aktivnog i pasivnog uma, s krepostima razboritosti i mudrosti. Um je vitalni izvor i teorije i prakse tako da uzajamno utječu jedna na drugu i između njih postoji poredak.